

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2015r., skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w W., powódka S. N., wniosła o zasądzenie od pozwanej odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia, w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu za trzymiesięczny okres wypowiedzenia, tj. kwoty 9.651,06 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu, zobowiązanie pozwanego do wydania świadectwa pracy, za okres zatrudnienia od 1 października 2010 roku do 13 lutego 2015 roku, z adnotacją, że łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu w dniu 13 lutego 2015 roku na mocy porozumienia. W uzasadnieniu powódka podniosła, iż była zatrudniona u pozwanego od 1 października 2010 roku. 12 lutego 2015 roku poinformowała pracodawcę o chęci rozwiązania umowy za porozumieniem stron, w konsekwencji strony ustaliły, że 13 lutego 2015 będzie ostatnim dniem pracy powódki i tego dnia odbyło się jej oficjalne pożegnanie. Powódka nie podpisała pisemnego dokumentu, gdyż pracodawca tłumaczył jej, że nie ma takiej konieczności, niemniej od 13 lutego 2015 powódka nie świadczyła pracy, bo jej stosunek pracy ustał. Pozwany nie wydał powódce świadectwa pracy, a wynagrodzenie wypłacił po interwencji Państwowej Inspekcji Pracy. Powódka podniosła, że 13 kwietnia 2015 otrzymała od pozwanego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Pracodawca jako przyczynę rozwiązania umowy wskazał prowadzenie działalności konkurencyjnej w stosunku do pracodawcy. Jak wskazała powódka, wskazana przez pozwanego przyczyna rozwiązania stosunku pracy jest nierzeczywista, podniosła, że w dacie 13 kwietnia 2015 nie łączył stron stosunek pracy, powódka nigdy nie zawierała z pozwanym umowy o zakazie konkurencji (k. 3) – pozw). Ostatecznie w zakresie odszkodowania powódka domagała się kwoty 10.235,64 zł. (k. 98).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) sp. z o.o. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że 10 kwietnia 2015 powziął wiadomość, że w czasie trwania stosunku pracy powódka współpracuje z podmiotem, który prowadzi działalność tożsamą z pozwanym, wbrew zapisom umowy z 1 września 2014 roku. Pozwany podniósł, iż 13 lutego 2015 roku powódka zadeklarowała chęć rozwiązania łączącego strony stosunku pracy za wypowiedzeniem przez pracownika. Okres wypowiedzenia wynosił trzy miesiące i upływał z dniem 31 maja 2015 roku, pracodawca akceptując decyzję pracownika, zdecydował się zwolnić powódkę z obowiązku świadczenia pracy. Pracodawca zapłacił na rzecz powódki wynagrodzenie, za luty i marzec 2015, opłacił składki na ubezpieczenie społeczne (. 34).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. N. była zatrudniona u pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej 1 października 2010 roku.

12 lutego 2015 roku S. N. poinformowała prezesa pozwanej, że chce rozwiązać umowę o pracę. Prezes pozwanej zgodził się, strony uzgodniły, że kolejny dzień będzie ostatnim dniem pracy powódki i pozwana przygotowuje stosowne dokumenty (k. 99).

Następnie pomiędzy stronami trwała wymiana korespondencji elektronicznej, w której powódka zwracała się o wydanie świadectwa pracy (k. 14 – e-mail z 23 lutego 2015, k. 16 – e-mail z 11 marca 2015), P. P., prezes zarządu pozwanej, deklarował chęć wydania świadectwa pracy („postaram się w tym tygodniu to ogarnąć. Przypomnij kiedy byłaś ostatni dzień w pracy. Ja ci nie dawałem żadnego porozumienia jeszcze tak?” – k. 15 – e-mail z 2 marca 2015, k. 16 – e-mail z 11 marca 2015, k. 17 - 20).

Powódka zwróciła się o interwencję do Państwowej Inspekcji Pracy (k. 20).

Pracodawca zapłacił na rzecz powódki wynagrodzenie, za luty i marzec 2015, 10 kwietnia 2015 roku, po kontroli przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy.

13 kwietnia 2015 roku S. N. otrzymała od pozwanego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 21).

Pozwany wyrejestrował powódkę z ubezpieczenia społecznego z dnia 5 sierpnia 2015 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, kopi dokumentów, e-maili zgromadzonych w toku postępowania dowodowego. Zdaniem Sądu ww. dowody stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości ww. dowodów.

W zakresie zeznań świadka E. R. (k. 80), zeznania te zdaniem Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę należało uznać za wiarygodne jedynie w części w jakiej odnoszą się do zamiaru odejścia z pracy powódki oraz faktu, że powódka po rozmowie z prezesem pozwanej w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę nie stawiała się do pracy – w tym zakresie, zeznania korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Podobną ocenę należy, zastosować w stosunku do zeznań G. M. (k. 81). Zeznania ww. świadków w zakresie w jakim odnoszą się do przebiegu spotkania powódki z prezesem pozwanej, w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, zawierają sprzeczności (np. w zakresie tego, który podmiot „wypowiedział” umowę), ponadto stoją w całkowitej sprzeczności z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, tj. zeznaniami powódki, a także treścią korespondencji elektronicznej prowadzonej przez strony, która jednoznacznie wskazuje, że umowa o pracę została rozwiązana z dniem 13 lutego 2015. Zważyć należy, iż obydwaj świadkowie pozostają w zatrudnieniu u pozwanego, co niewątpliwie rzutowało na treść ich zeznań.

W kontekście powołanego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim przedstawionej do akt korespondencji prowadzonej przez strony w przedmiocie wydania świadectwa pracy, w żadnej części nie zakwestionowanej przez pozwanego, za w pełni wiarygodne należało uznać zeznania powódki, przesłuchanej w charakterze strony. Zeznania te były spójne, logiczne, nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Podkreślić należy, że przedstawiciel pozwanego wezwany celem złożenia zeznań nie stawił się, co obowiązało Sąd do pominięcia dowodu z przesłuchania pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie żądania wydania świadectwa pracy.

Zgodnie z art. 97 § 1 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego (§ 2).

Jak wynika z poczynionych w toku postępowania dowodowego ustaleń faktycznych pozwany nie zadośćuczynił obowiązkowi wynikającemu z powołanej normy, tym samym powództwo w zakresie żądania wydania świadectwa pracy zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, za niezasadne należało uznać powództwo w zakresie żądania odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Zgodnie z art. 52. § 1 pkt. 1 K.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Stosownie z kolei do normy z art. 56. § 1 pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (art. 58 k.p.).

Analiza stanu faktycznego, jednoznacznie wskazuje, że strony rozwiązały umowę o pracę z dniem 13 lutego 2015 roku. Wskazują na to zeznania powódki, jak i treść prowadzonej przez strony korespondencji. Tym samym w chwili doręczenia powódce rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, stron nie łączył już stosunek pracy, a zatem oświadczenie pracodawcy (byłego) nie mogło odnieść żadnego skutku, co czyni bezprzedmiotowym powództwo o odszkodowanie. Umowa o pracę została rozwiązana w drodze porozumienia stron, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w treści świadectwa pracy.

Biorąc pod uwagę treść rozstrzygnięć zawartych w wyroku (uwzględnienie żądania w zakresie wydania świadectwa pracy, oddalenie w zakresie odszkodowania), Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł koszty procesu pomiędzy stronami.

Z tych wszystkich względów, w oparciu o powołane przepisy, mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, należało orzec jak w sentencji.